

Arrest

nr. 179 992 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. AVAKYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 januari 2016, in functie van zijn Belgische grootmoeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Lanaken nam op 11 februari 2016 in antwoord op verzoekers aanvraag van 14 januari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 4 maart 2016 diende verzoeker nogmaals, in functie van zijn Belgische grootmoeder, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 september 2016, in antwoord op verzoekers aanvraag van 4 maart 2016, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 6 september 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.03.2016 werd ingediend door:

Naam: [G.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Armenië

[...]

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon bankuittreksels voor waaruit blijkt dat zij een maandelijks pensioen uitkering ontvangt voor een bedrag van € 1031,93. Echter, uit de voorgelegde documenten blijkt niet welk type pensioen de referentiepersoon ontvangt (rustpensioen als werknemer, overlevingspensioen, inkomensgarantie voor ouderen). Een inkomensgarantie voor ouderen of IGO is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers, en kan dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015).

Gezien uit de voorgelegde rekeninguittreksels niet kan opgemaakt worden of het pensioenbedrag van de referentiepersoon al dan niet (deels) is samengesteld uit een IGO-bedrag, kan op basis van de voorgelegde gegevens dan ook niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Tevens werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van derden voorgelegd. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de

Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015; arrest RvV nr. 170.494 dd. 24.06.2016).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

"1. Het beschikken van voldoende bestaansmiddelen

1.1. Verweerster stelt in haar bestreden beslissing ten onrechte dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud en dat van haar gezin te voorzien om te voorkomen dat zij ten laste zouden vallen van openbare overheden.

Verwerende partij stelt daarbij dat de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter Vw, minstens gelijk moeten zijn aan honder[d]twintig procent van het leefloon. Voor een persoon met een gezin ten laste komt dit concreet neer op een inkomen van 1.387,83 €/maand.

De grootmoeder van verzoeker, zijnde de referentiepersoon, ontvangt maandelijks een pensioen van 1031,93€ (stuk 2). Daarnaast beschikt het gezin over de inkomsten van de dochter van de referentiepersoon resp. de tante van verzoeker, die overigens hoofd van het gezin is, die minstens 3.500€/maand bedragen. (zie stuk 3 en 4). 4

Totaal komt dit neer op een inkomen van minimum 4.531,70€ /maand dat het gezin maandelijks beschikt om in hun levensonderhoud te voorzien.

Het gezin van de referentiepersoon bestaat uit drie personen, zijnde de gepensioneerde referentiepersoon, de dochter, een dokter in geneeskunde, en verzoeker.

De referentiepersoon heeft verder geen huurlasten daar het de eigen woning betreft van haar dochter (zie administratief dossier) en er sprak is van een huishouden.

Artikel 40ter lid 3 Vw stelt dat deze inkomsten:

1. stabiel, toereikend en regelmatig dienen te zijn.

Vervolgens wordt gesteld

2. "Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. (eigen stijlzetting)

Deze bepaling houdt twee regels in, nl. dat betrokkene dient aan te tonen dat zij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Er wordt hier geen minimumgrens van inkomsten opgelegd door de wetgever noch waaruit deze inkomsten dienen te bestaan of de afkomst van deze inkomsten. Dit onderstelt dat betrokkene met alle middelen kan aantonen dat de inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt, voldoende zijn om ervoor te zorgen dat zij niet ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel. Aan de DVZ wordt hier slechts een appreciatiemarge overgelaten om te oordelen over de regelmaat, stabiliteit en toerekenbaarheid van die inkomsten.

DVZ faalt volledig in rechte daar waar zij van het begrip "beschikken" afleidt dat de inkomsten enkel en alleen afkomstig dienen te zijn van de referentiepersoon. Terwijl de wetgever ermee bedoelt dat men over de bestaansmiddelen moet beschikken om ervoor te zorgen dat men niet ten laste valt van het sociaal bijstandsstelsel. Daarbij mogen de inkomsten tevens afkomstig zijn van een derde zolang de referentiepersoon erover kan beschikken of benutten.

In casu beschikt de referentiepersoon niet alleen over de inkomsten van haar dochter doch er is tevens sprake van een gezamenlijk huishouden.

Deze redenering vindt tevens steun bij het CHAKROUN arrest van het Hof van Justitie dat stelt dat het eisen van een inkomensvereiste uit den boze is: "Since the extent of needs can very greatly depending on the individuals, that authorisation (to impose an income requirement) must, moreover be interpreted as meaning that the member states may indicate a certain sum as a reference amount, but not as meaning that they may impose a minimum income level below which all family reunifications will be refused, irrespective of an actual examination of the situation of each applicant. That interpretation is supported by article 17 of the directive, which requires individual examination of applications for family reunification" (punt 48).

Tweede onderdeel van deze bepaling stelt daarentegen dat indien men over de bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie wordt geacht aan die voorwaarde voldaan te zijn. D.w.z. indien men over een inkomsten beschikt van minstens 1.387,83 €/maand er geen controle a posteriori meer mogelijk is door de DVZ over de toerekenbaarheid of de stabiliteit van deze inkomsten. Er wordt geacht dat men aan die voorwaarde voldoet. Er is hier m.a.w. sprake van een dwingend recht zonder controle mogelijkheid naderhand door de DVZ. Er wordt hier evenmin bepaald waaruit deze inkomsten dienen te bestaan. Slechts in de volgende gevallen wordt er geen rekening gehouden met deze inkomsten, nl. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit de voorgelegde stukken blijkt genoegzaam dat de referentiepersoon, minstens het gezin, maandelijks over een inkomen beschikt van + 4.500€. Deze inkomsten zijn stabiel, toereikend en regelmatig. Evenmin worden deze inkomsten uitgesloten door artikel 40ter, lid drie Vw. Hieruit volgt dat verzoeker op voldoende wijze heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter, Vw.

Niettemin weigert verwerende partij rekening te houden met deze inkomsten. Zij stelt als volgt "Als bewijs van bestaansmiddelen legt de referentiepersoon bankuittreksels voor waaruit blijkt dat zij een maandelijks pensioen uitkering ontvangt voor een bedrag van 1.031,93€. Echter, uit de voorgelegde documenten blijkt niet welk type pensioen de referentiepersoon ontvangt(rustpensioen als werknemer,

overlevingspensioen, inkomensgarantie voor ouderen). Een inkomensgarantie voor ouderen of IGO is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers, en kan dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon(arrest RvS nr. 232 .8484 dd. 10.11.2015).

Gezien uit de voorgelegde rekeninguitt[...]reksels niet kan opgemaakt worden of het pensioenbedrag van de referentiepersoon al dan niet (deels) is samengesteld uit een IGO-bedrag, kan op basis van de voorgelegde gegevens dan ook niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkene hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222 809 dd 12.03.2013)."

(...)

"Tevens wordt er bewijzen [...] met betrekking tot de inkomsten van derden voorgelegd. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien(arrest RvS nr. 232. 612 dd 20.10.2015, arrest RvV nr 170.494 dd 24.06.2016[.])"

Met de voorgaande motivering schendt verweerster niet alleen artikel 40ter, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel maar ook artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Het is niet omdat verweerster aan de hand van de voorgelegde uittreksels niet kan nagaan over welke type pensioen referentiepersoon beschikt, een inkomensgarantie voor ouderen dan wel een rust- of overlevingspensioen dat zij het bestaan van deze bewijzen dan wel inkomen moet negeren of ervan uitgaan dat deze niet bestaan. Verweerster schendt hiermee de formele motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Verweerster is ook volledig in fout daar waar zij stelt dat het aan betrokkene is om haar aanvraag te actualiseren. Niet alleen is artikel 40ter Vw formeel en strikt wat betreft de vereiste stukken in het kader van de aanvraag gezinshereniging maar ook artikel 42Vw legt de verplichting op [...] het bestuur om de inlichtingen in te winnen bij verzoeker dan wel bij [de] overheid.

Het omgaan op zo een lichtzinnige wijze met de voorgelegde stukken ter staving van de aanvraag is flagrant in strijd met de bepaling van artikel 40ter ev. Het mag immers niet vergeten worden dat de doelstelling van de opgelegde voorwaarden bestaat enkel en alleen erin OM TE VOORKOMEN dat men TEN LASTE valt van het SOCIALE BIJSTANDSSTELSEL.

Vandaar ook het beschermingsmechanisme voorzien in artikel 42 Vw om zulke praktijken te vermijden. Minstens op basis van artikel 42Vw had verweerster bij verzoeker dan wel bij FOD Pensioenen moeten nagaan over welke pensioen inzake ging vooraleer zij kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 42, lid twee Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. [...] De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Indien verweerster de nodige behoefteanalyse had gedaan in hoofde van de referentiepersoon kon zij vaststellen dat de inkomsten waarover de referentiepersoon beschikte voldoende was voor het gezin om in hun eigen behoeften te voorzien. Het negeren van de voorgelegde stukken door verzoeker omdat verweerster "twijfelt" over welke type referentiepersoon beschikt is onverantwoord. Minstens diende er een behoefteanalyse te gebeuren in hoofde van de andere door verzoeker voorgelegde stukken (lees

inkomstenbewijzen) te gebeuren, hetgeen in casu niet gebeurde. De arresten naar waar verweerster verwijst zijn inzake niet toepasselijk en kan dus niet dienstig daarop worden beroepen.

Verweerster is manifest in gebreke gebleven in haar taak als een zorgvuldig bestuur en heeft artikel 42 alsook de formele motivering die op haar rust, geschonden.

1.2. Verweerster faalt ook in rechte waar zij stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van derden, zijnde in casu de dochter:

“Tevens wordt er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de inkomsten van derden voorgelegd. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien(arrest RvS nr. 232. 612 dd 20.10.2015, arrest RvV nr 170.494 dd 24.06.2016”

Allereerst wordt opgemerkt dat het niet een louter derden betreft doch de dochter van de referentiepersoon resp. de tante van verzoeker met wie zij een zelfde huishouden deelt en er sprake is van een gezamenlijke inkomen binnen het gezin.(zie stuk 4)

Meer nog, verzoeker wordt reeds jaren onderhouden door deze tante (zie stuk 5). Hetgeen op onbetwistbare wijze vast stelt dat de tante zich geëngageerd heeft voor verzoeker en [...] bijgevolg deze inkomsten ook dienen voor zijn onderhoud binnen het gezin. Nergens in de bestreden beslissing laat verweerster [uit]sch[ij]nen dat zij hiermee rekening heeft gehouden of er überhaupt naar dit stuk werd gekeken.

Minstens op basis van het gegeven dat de dochter van de referentiepersoon over meer dan voldoende inkomsten beschikte en instond voor de kosten van het gezin en in het bijzonder van verzoek[e]r, diende verweerster rekening te houden met deze inkomsten. Verweerster kon minstens op basis van de verplichting opgelegd door artikel 42Vw nagaan hoe de kostenverdeling gebeurde binnen het gezin, quod non. Verweerster schendt dan ook het zorgvuldigheidscriterium en artikel 42Vw.

Verder, zoals reeds aangehaald, nergens in artikel 40terVw valt te lezen dat de inkomsten afkomstig dienen te zijn van de referentiepersoon. De referentiepersoon dient louter aan te tonen dat zij over deze inkomsten ‘beschikt’, m.a.w. dat er middelen op basis waarvan zij de te vervoegen persoon kan onderhouden OM te VERMIJDEN dat zij ten laste vallen van de openbare overheden(RvV nr. 149 583 dd 13.07.2015 en RvV nr. 129 270 dd. 12.09.2014.). In casu kan er geen twijfel over bestaan dat verzoeker op onbetwistbare wijze heeft aangetoond dat de referentiepersoon over deze inkomsten beschikt en dat zij zich engageert dat verzoeker niet ten laste zal vallen van de openbare overheden.

Verweerster schendt aldus de op haar rustende motiveringsplicht daar waar zij stelt dat deze inkomsten afkomstig dienen te zijn van de referentiepersoon terwijl nergens in artikel 40ter valt zulke vereiste te zien.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de

betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993)."

3.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker terecht aanvoert dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt met verwijzing naar de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat niet blijkt dat verzoeker een recht op verblijf kan laten gelden aangezien de door hem hiertoe aangebrachte overtuigingsstukken geen uitsluitsel geven omtrent de vraag of de pensioeninkomsten van de Belgische grootmoeder die hij wenst te vervoegen niet geheel of ten dele bestaan uit een inkomensgarantie voor ouderen. Er wordt daarnaast geduid dat aangezien de voorgelegde documenten inzake de inkomsten van verzoekers grootmoeder niet toelaten te beoordelen of zij over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt er geen behoefteanalyse moet worden doorgevoerd. Voorts wordt uiteengezet dat de bewijzen inzake de inkomsten van een derde persoon niet in aanmerking worden genomen daar dient te worden aangetoond dat de referentiepersoon die wordt vervoegd zelf over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt. Tevens wordt toegelicht dat, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het feit dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk is verstreken. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet dat het meerderjarige kleinkind van een Belgisch onderdaan die ten laste is van deze Belgische onderdaan en hem begeleidt of vervoegt een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien deze laatste beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, een voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. In artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt expliciet aangegeven dat verweerder bij het beoordelen van de bestaansmiddelen geen rekening kan houden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering en dat de werkloosheidsuitkering alleen in aanmerking komt indien de Belgische onderdaan die wordt begeleid of vervoegd bewijst dat hij actief werk zoekt. Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat het niet van belang is te weten waaruit de inkomsten van de te vervoegen persoon bestaan of vanwaar diens inkomsten afkomstig zijn. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om te vereisen dat uit de voorgelegde overtuigingsstukken duidelijk dient te blijken dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon wel degelijk bestaansmiddelen zijn die, conform artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in aanmerking kunnen worden genomen. Er dient tevens op te worden gewezen dat verweerder nergens heeft gesteld dat de Belgische grootmoeder van verzoekster niet over toereikende inkomsten, in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet beschikt, doch slechts heeft aangegeven dat de voorgelegde attesten inzake de pensioeninkomsten onvoldoende duidelijk zijn en niet toelaten vast te stellen of deze inkomsten niet ten dele of volledig bestaan uit financiële maatschappelijke dienstverlening.

Verzoeker voert in tweede instantie aan dat verweerder onterecht heeft gesteld dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten die afkomstig zijn van een derde persoon. Hij houdt voor dat

ook de inkomsten van zijn tante, bij wie zijn grootmoeder inwoont, in aanmerking dienen te worden genomen. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat dient te worden aangetoond dat “*de Belgische onderdaan*” die wordt begeleid of wordt vervoegd “*over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”. Verzoeker geeft door te betogen dat inkomsten afkomstig mogen zijn van een derde zolang de referentiepersoon erover kan beschikken een interpretatie aan het begrip “*beschikken*” die strijdig is met deze die door de Raad van State aan dit aan begrip wordt gegeven (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612). Er moet daarenboven worden benadrukt dat verzoeker weliswaar documenten aanbracht waaruit kan worden afgeleid dat zijn tante, die op hetzelfde adres verblijft als zijn grootmoeder, ook een inkomen uit een tewerkstelling heeft, doch er blijkt geenszins dat verzoekers grootmoeder vrij over de inkomsten van haar dochter “*beschikt*”. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder zou dienen te veronderstellen dat een persoon kan beschikken over de bestaansmiddelen van een andere persoon louter omdat deze personen op hetzelfde adres verblijven of beweren dat er sprake is van een “*gezamenlijk huishouden*”. Het gegeven dat de tante van verzoeker – en niet diens grootmoeder – in het verleden geldsommen aan verzoeker heeft overgemaakt en dat verzoekers tante en grootmoeder heden samenwonen heeft ook niet tot gevolg dat deze tante in het kader van een aanvraag die door verzoeker in functie van zijn grootmoeder wordt gedaan niet als “*een derde*” kan worden beschouwd. De Raad merkt, louter ten overvloede, op dat verzoeker door erop te wijzen dat hij in zijn land van herkomst niet financieel werd gesteund door zijn grootmoeder doch door zijn tante slechts aantoonde dat zelfs niet blijkt dat hij een vreemdeling is zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name een bloedverwant “*in neergaande lijn*” van de referentiepersoon ten aanzien van wie hij stelt te laste te zijn.

Verzoekers uiteenzetting omtrent het feit dat dient te worden aangenomen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt wanneer diens bestaansmiddelen ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie bedragen is voorts niet dienstig. Verweerder heeft immers vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat zijn Belgische grootmoeder bestaansmiddelen heeft die, overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in aanmerking kunnen worden genomen. Verweerder heeft hierbij de voorgelegde overtuigingsstukken geenszins genegeerd, maar uiteengezet waarom deze onvoldoende bewijswaarde hebben of niet nuttig zijn.

Verzoeker voert ook nog aan dat verweerder, gelet op de bepalingen van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, in ieder geval een behoefteanalyse had dienen door te voeren. In dit verband kan het volstaan aan te geven dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat verweerder, op correcte gronden, heeft gemotiveerd hij niet beschikt over documenten waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon enig inkomen heeft dat hij in aanmerking vermag te nemen en dat hij geen rekening kan houden met stukken die betrekking hebben op de inkomsten van een derde persoon. Een behoefteanalyse dient, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, slechts te worden doorgevoerd indien verweerder vaststelt dat de referentiepersoon over inkomsten beschikt die lager liggen dan de norm die is bepaald in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In casu heeft verweerder evenwel vastgesteld dat niet vaststaat dat er sprake is van enig inkomen dat hij in aanmerking kan nemen. In deze omstandigheden is een behoefteanalyse niet vereist (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.571; RvS 26 juni 2015, nr. 231.761). Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die hij vermag in aanmerking te nemen kan verweerder immers niet vaststellen dat de inkomsten van de referentiepersoon, rekening houdende met de individuele kenmerken van het gezin, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die hij wenst te vervoegen te voorzien (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

De Raad dient bovendien te benadrukken dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger in te dienen en deze te onderbouwen met de vereiste overtuigingsstukken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Inzake de stelling van verzoeker dat verweerder heeft verzaakt aan zijn plicht om zich, alvorens de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen, voldoende te informeren en om de vereiste stukken op te vragen, moet worden benadrukt dat het de taak is van de vreemdeling die voorhoudt een recht op verblijf te kunnen laten gelden om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het komt niet aan verweerder toe om eventuele gebreken in de bewijsvoering van verzoeker te ondervangen en zelf, in de plaats van verzoeker, de vereiste stavingsstukken te verzamelen. Aan verzoeker werd de mogelijkheid geboden om bij het indienen van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie alle bewijsstukken die hij dienstig achtte over te maken. Verzoeker beschikte ook in de daaropvolgende maanden nog over de mogelijkheid om bijkomende relevante stukken neer te leggen. Hij kan dan ook niet voorhouden dat hij niet de kans had om alle dienstige gegevens aan verweerder mee te delen.

De Raad kan ook niet voorbijgaan aan het gegeven dat verzoeker zelfs niet aantoont dat indien verweerder hem had gecontacteerd om bijkomende stukken over te maken ten bewijze van het feit dat de pensioeninkomsten van zijn grootmoeder niet geheel of gedeeltelijk uit een inkomensgarantie voor ouderen bestaan hij dit bewijs had kunnen leveren. Er blijkt derhalve zelfs niet dat hij een belang heeft bij zijn grief.

Verzoeker maakt met zijn toelichting ook niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid. Hij toont evenmin aan dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of nuttige stukken over het hoofd heeft gezien, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK